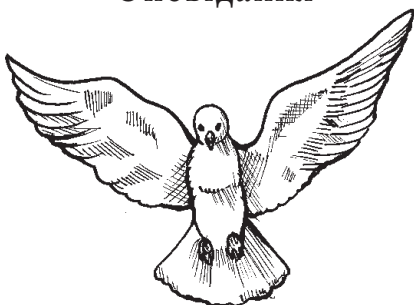

Євген Концевич

ГОЛУБИНІ ПАСТЕЛІ

Оповідання

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

ББК 84.4Укр
К64

Ілюстрації
Оксани Бурди

Концевич Є.
К64 Голубині пастелі: Оповідання. —
Тернопіль: Богдан, 2009. — 80 с.

ISBN 978-966-408-505-9

У Концевичів біля входу до оселі висить репродукція картини із зображенням льоту голубів. “То симфонія”, — каже Євген про голубине дійство в небесах. Такою симфонією, перекладеною на слова, є його “Голубині пастелі”.

Голуби в автора є дуже прозорими символами людей, бо й тут мають місце саможертвна любов і вірність, що ведуть до перемоги над смертю, протилежність небезпечної для спокою сміливості й так само небезпечної спокійної зажерливості, лицемірство грубої та аморальної фізичної сили. Голуби — настільки дивна стихія, що крізь призму спілкування з ними навіть проблема спадковості поколінь постає в незвичному ракурсі, коли справа переходить не від батька до сина, а навпаки.

ББК 84.4Укр

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина даного видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-408-505-9

© Концевич Є., 2009
© Навчальна книга – Богдан,
макет, художнє оформлення, 2009

ГОЛУБИНИЙ БАТЬКО

Замість передмови

— Чого це він так довго стоїть із задертою доверху головою?

— Божевільний...

— Пра-авда-а?!

— Не вірите — подивіться...

— Чому ж він на волі?

— Так то ж Данило-голубар... А голубарі, до того коша ще рибалки і мисливці причисляються, — усі, як з-за рогу мішком прибиті, усі несповна розуму... Мисливці — буйні і тихі водночас — летять через воду, через грязюку, через кущі... З галасом, свистом, пострілами, напорюються на дерево, на своїх же собак — хіба це не явні ознаки буйності? А часом сидять вони тихо-тихо, як коти на чатах, і нерухомо дивляться лише в одну цятку...

Рибалки — то тихі причинні, в них тільки: “Тс-с... Тс-ссс...”. І очі теж в одну цятку — на поплавок.

А голубар... О-о! Голубар — то буйні, і тільки буйні!.. Гонячи голубів, вони і кричать, і свистять, і плещуть в долоні, підскакуючи за тими голубами в небо. І летить тоді доверху все: і голуби, і грудки з камінцями, і кашкети з дрючками — усе, що потрапляє під гарячу руку. Полюбляють ще вони вимахувати прапором, на довжелезному держаку якого метляються або старі штани, або строката жінчина кофта...

Зачекайте, цей зараз теж скине щось із себе і буде метляти...

Але Данило Степанович не збирався з себе щось знімати, нічим не збирався метляти — просто він трохи довше, як бува інші, затримав свої очі в небі, і нічого більше... А з боку дивлячись, витлумачити це кожен може так, як подужає, на що спроможеться...

Данила Степановича в обличчя знав я ще раніше, ніж познайомився з ним особисто. Коли вчився в школі, з вікон класу ми часто бачили, а надто в морозні дні, як на майдан Шевченка приходив високий худорлявий чоловік у засмальцьованій фуфайці. І тільки-но він

з'являвся, всі пернаті мешканці майдану вітали його дружним сплеском крил; голуби летіли йому на голову, на плечі, а він сипав їм зерно або дрібненько кришив хліб. У ці хвилини жоден учень нашого класу не чув і не бачив учителя, кожен хоч одним оком прагнув зиркнути на Голубиноного батька, як охрестили ми його між собою.

На нього цікаво було дивитися зі шкільних вікон, бо тими сплесками пташиних крил він оживляв наші нудні уроки, приносив нам щось небуденне, мало не святкове. Ми чекали його появи, певне, не менше зголоднілих голубів; усі ми знали його довгасте засмагле обличчя, але ніхто не чув його імені. Очевидно, лише мені одному із всього класу довелося познайомитися з Голубиним батьком ближче, і сталося це зовсім несподівано для мене.

Якось на димар нашого будинку сів червоний голуб зі сніжно-білим хвостом. Я не міг навіть повірити, що в природі можуть існувати птахи таких кольорів — наче якийсь художник-хімімерник вималював його зі своєї фантазії-забаганки. Милуючись витонченими лініями і